

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminica.

Prețul unui exemplar: 1 Leu.

Duminica III. după Înălțarea Sf. Cruci.

Fiul văduvei din Naim, înviat de Dl. N.
Isus Hristos.

Sfânta Evanghelie de azi ne grăește despre moartea apoi despre învierea unui tinăr, care era singura nădejde și singura mângâiere a unei biete văduve . . . Multe putem învăța din Evangelia de azi . . . Să scoatem și noi macar câteva învățături. Cea d'întâi învățatură este, că pe cât e moartea de sigură, pe cât știm cu deabună seamă că vom muri, pe atâta e de nesigur și nu știm când va veni preste noi ca să ne iee din lumea aceasta. Tinereța, puterea, vâjiosia, sănătatea înfloritoare, nu sunt în stare să ne asigure, să ne încredințeze despre o viață lungă. Mortul despre care ne grăește sfânta Evanghelie de azi — era un tinăr în cea mai frumoasă floare a vieții . . . Navem ce să ne prea încredem în tinerețe . . . Un alt lucru ce trebuie să-l învățăm — este că Dumnezeu uneori iea din lume, din câte o familie pe aceia, cari se par a fi mai de lipsă . . . Mortul din Evangelia de azi — era singurul copil al unei mame văduve, biata văduvă își ținea copilul ei netrecut de lipsă pentru susținerea vieții sale . . . Dumnezeu însă nu judecă ca oamenii. Văduvei din Naim i-a luat feciorul, ca să facă apoi o minune. La alții le iea pe unul de lipsă, ori ca să le pună la probă virtutea lor, ori pentru ca să-i pedepsască pentru prea mare alipire pământescă cătră acel iubit ori iubită . . . Pedepsește uneori Dumnezeu pe părinți — cu moartea câte unui copil . . . fiindcă părinții sunt mai mult idololatrii decât părinți adevărați ai copiilor lor . . . și în ace-

laș timp scapă Dzeu pe acei bieți tineri de nefericirea unei creșteri rele și profane . . . ca să-i iee în ceriu cu sine mai 'nainte de a-și pierde nevinovăția. De altă dată iea Dumnezeu din lumea aceasta pe unii tineri, pentru că vede înainte, că înglodându-se ei tot mai tare în păcatele și fărădelegile lor, ar ajunge să fie spre rușinea și batjocura familiei lor, și rușine la lume, și un adevărat zbiciu pe bieții părinți. . . Dumnezeu știe ce face! lucrul de frunte e să nu ne încredem în viață, și să fim gata de moarte.

* * *

Să cumpănim apoi un alt lucru mângăitor, ce ni-l pune înainte sf. Evanghelie. — Isus singur numai prin atingerea sa de acel mort, l-a întors la viață, și acesta e numai un chip a acelei Puteri dumnezeiești, cu care Dumnezeu va învia în ziua cea de apoi pe toți morții. — Tinărul mort, cum scrie sf. Ambrosiu — era dus la groapă într'un sicriu de lemn, și oare pentru ce? Pentru că murise în nădejdea învierii. Lemnul iarna se pare că e mort, și morți se par ar fi toți arborii, toți pomii, dar primăvara iarăș își iea, își îmbracă verdeața lor și viața lor. — Așa și trupul nostru, despărțindu-se de suflet prin moarte, se va împreună iarăș cu sufletul și va învia la o nouă viață. — Aceasta este credința și mângâierea creștină, care nu ne lasă să ne supărăm preste măsură, când ne mor persoane iubite, părinți, frați, surori, soții . . . prietini, neamuri . . . Aceasta credință este care îndeamnă Biserica să cinstască trupurile celor morți, să le stropească cu apă sfințită, să le binecuvinteze, să le tămâieze, și le însoțește cu cinste și cu toată parada bisericească până la groapă, până la mormânt în cimiter. Pentru credința aceasta Biserica numește moartea creștinilor — somn,

adormire, iar locul unde se aşează trupurile celor morţi se numeşte tîmber, adică loc de dormire, loc de odihnă. — Dacă aşadar Dumnezeu ne iea din lumea aceasta pe cineva, pe tată ori pe mamă... ne învaţă sfîntul Pavel să nu plîngem şi să nu ne tînguim preste măsură, ca nişte oameni fără nădejde, ca şi aceia cari n'au darul credinţii... Nu vă întristaţi ca cei ce n'au nădejde...

În urmă să mai cumpănim — bucuria şi mîngăierea ce o va fi simţit aceea biată maică — văzându-şi pe fiul ei întors iarăş la viaţă. precum şi bucuria copilului înviat văzându-şi pe maică-sa, şi văzându-se viu şi sănătos. Aceasta este o mică închipuire a mîngăierii şi bucuriei aceleia mari, ce o vor simţi sufletele şi trupurile celor drepti împreunându-se laolaltă la sfârşitul lumii în minuta învieri de obşte. Oh cât de îndestulit va fi trupul, că a slujit sufletului, i s'a supus lui, că s'a păzit curat şi că a răbdat asprimea înfrînării şi pocăinţii! Oh cât de mult se va bucura sufletul văzându-şi trupul său înnoit în o vrastă desăvârşită după asemănarea lui Isus Hristos, şi îmbrăcat în toată podoaba şi frumuseţea! Aceasta e bucuria, ce o vor gusta cei drepti, cei sfinţi, şi carea o vom gusta şi noi, dacă în lumea aceasta ne vom înfrîna trupul: Cei ce sunt ai lui Hristos, trupul lor şi l'au răstignit împreună cu păcatele şi cu poftetele lui... dacă ne vom păzi trupul curat, fiecare în curăţenia stării sale... şi dacă vom socoti trupul nostru ca un vas de cinste, de sfinţenie, ca un locaş în care trebuie să locuiască Spiritul Sfânt... Pentru cei păcătoşi însă nu va fi așa: vor învia şi ei, dar va fi împreunarea unui suflet osândit cu un trup păcătos, negru şi urît ca un diavol. Va eşi din mormânt trupul păcătosului, ca să fie îngropat împreună cu sufletul în iad pe veci... Oh ce gând înfricoşat! Cumpăniţi bine, iubiţilor, şi dacă voi aţi fi morţi înaintea lui Dumnezeu prin păcat, păcate, rugaţi-vă Domnului Nostru Isus Hristos: să vă atingă inima, să întoarcă, şi să vă învie la o nouă viaţă... să vă treacă din moartea păcatului la viaţa darului — prin o spovedanie bună, sfântă...

tului egyptean care însemnează casă mare, palat, cu timpul înţelesul cuvîntului s'a personalizat denumind persoana care locuieşte în palat.

Dacă în casa unui boer erau mulţi angajaţi ne putem închipui că în palatul regal era ticsit cu funcţionari ai curţii cu variate gradajii. Aceste servicii erau împreunate cu vază şi dedau importanţa acelor cari le îndeplineau, așa găsim la un prânz alui Ramzes III. alături de mari arhieri — primii personagi — şezând doi bucătari principii. Nu trebuie să se uite, că în timpul istoriei noastre, Iacob patriarhul, tatăl lui Iosif, a murit în 1879 în d. Hr. monarhia autocratică egypteană avea deja un trecut de 1500 ani, prin urmare serviciile curţii erau pe deplin dezvoltate. Să găseau mai mulţi şefi ai granarelor regale, castelani, bucătari, paharnici, pentru beuturi recoroitoare separat, contabilul vinărilor, şefi de confiserii căci lumea egypteană ţinea mult la o bucătărie bună.

Papirusul Hood Willbour ne dă o listă de şi incompletă, totuşi foarte respectabilă despre diferite ocupaţiuni din punct de vedere social, începând cu regele şi până la pantofar. În aceasta listă vedem patru soiuri de pitari, — brutari, — cu diferite denumiri după diferenţa assortimentelor de pâini, ce făceau, afară de confisori ce făceau prăjiturile. Personalul care era angajat la brutăriile şi magaziiile de pâini alui Setis I. din dinastia 19. ne este în parte cunoscut din papirusul Rollin, din acesta ştim că brutarii au stat sub ordinele unui şef a brutăriei, care avea titlul de şef brutar, însă peste toate pităriile lui Setis I. mai era suprapusă o persoană foarte înaltă, prinţul din Memphis.

Așa doi funcţionari superiori, mai marele pităriilor, şi mai marele păharnicilor au ajuns în aceeaşi închisoare, în care era închis Iosif.

Intru timp situaţia lui în închisoare a devenit mai puţin apăsătoare, sta. scriptura ne de motivul: „Dzeu era cu Iosif, şi îşi reversă îndurarea sa peste dânsul, şi făcu ca el să afle chiar în ochii mai marelui închisoarei. Şi mai marele închisoarei dădu în mâinile lui Iosif pe toţi cei închişi, cei din închisoare, şi toate câte ei făceau acolo, el era care le făcea. Mai marele închisoarei, nu mai revedea nimica din toate câte erau date în mâinile lui, că Dzeu era cu dânsul şi Dumnezeu făcea că toate să prospereze câte e face el.“ (39. 21—23).

Din Istoria Biblică

A VECHIULUI TESTAMENT.

17. Iosif în închisoare.

Pharao este forma hebraică a cuvân-

Ajutat de Dumnezeu intru toate, Iosif a câștigat increderea deplină a mai marelui inchișoarei, când „păharnicul regelui din Egypt și păharnicul lui păcătuiră contra domnului lor. Și Farao se mânia foarte pe amândoi diregătorii săi, pe mai marele păharnicilor și pe mai marele pitarilor. Și i-i puse sub pază in casa capului garzei domnești in inchișoare in locul unde era inchiș Iosif. Și capul garzei domnești insarcina pe Iosif cu dânsii. Și el serviră lor.” (40. 1—4).

Inchișoarea, in care era Iosif inchiș, era inchișoarea Beth-Sohar, inchișoarea era condusă de mai marele inchișoarei, carele la rândul lui sta sub ordinele lui Putifar, care era comandantul gărzilor regale, și totodată comandant asupra tuturor inchișorilor, cea ce nu era lucru rar, sau neobișnuit.

Așa a ajuns Iosif in contact cu cei doi funcționari ai curții a căror vis a deslegat cu atâta precizitate. Mai marele păharnicilor după cum i-a spus Iosif, a ajuns peste trei zile la libertate, a uitat de promisiunea făcută și pentru aceea Iosif a trebuit să mai stea in inchișoare.

Din catehism.

96. Cine te-a rescumpărat? Dzeu Fiul m'a rescumpărat.

Noi numim Fiu a doua persoana dumnezească pentru că așa l'a numit Dumnezeu Tatăl când s'a botezat Isus in Iordan: „Acesta este Fiul meu cel iubit, intru care bine am voit.” (Luc. 3. 22.) dară el însuș așa s'o numit spunând apostolilor să boteze oameni „in numele Tatălui și al Fiului și al Spiritului Sfânt.” (Mat. 28. 19.) La intrebarea lui Isus „Voi cine îmi ziceți că sunt”? Simon Petru respunzând a zis: „Tu ești Hristos, Fiul lui Dumnezeu celui viu.” Isus a zis: „Fericit ești Simone, fiul lui Iona, că trup și sânge nu a descoperit ție, ci Părintele meu cel din ceruri.” (Mat. 16—18.) Și i-a dat puterea supremă in Biserică.

A doua persoana dumnezească se mai cheamă și „Cuvântul” cum spune sf. evang. Ioan la inceputul stei sale evanghelii: „Întru inceput era cuvântul și cuvântul era la Dumnezeu, și Dumnezeu era cuvântul.” (1—1.) Și mai departe spune tot acolo: „Și cuvântul trup s'a făcut.” (Io. 1. 14.) A doua persoană se numește Cuvânt, intru cât purcede din înțelepciunea Tatălui, prin naștere.

Așa dare când vorbim de a doua persoană dumnezească in raport cu prea sfta. Treime, il numim Fiul lui Dzeu, iară in raport cu mântuirea neamului omenesc vorbim despre El numindu-l Isus Hristos, cum a zis ingerul cătră Maica: „Vei naște Fiu, și vei chema numele lui Isus!” (Luc. 1, 31—32.)

Adevărul credinței, că Fiul lui Dumnezeu este Dumnezeu adevărat, are o importanță capitală pentru noi, atât in sine, cât și pentru numărul enorm de mare al aceloră, cari nu cred in acest adevăr. Inșă dacă Fiul lui Dumnezeu nu este Dumnezeu adevărat, se răstoarnă toate adevărurile specifice a credinței creștine, așa intruparea Fiului lui Dumnezeu este nulă, precum este nulă și rescumpărarea noastră, și așa mai departe și celelalte adevăruri fundamentale ale credinței noastre.

Pentru aceea, începând de la acele din-ăi timpuri a creștinizmului divinitatea Fiului lui Dumnezeu, a fost una din cele mai mult atăcate adevăruri a credinței, cu atât mai mult că divinitatea Fiului lui Dumnezeu, ca a doua persoană din Sfta Treime este inseparabilă de divinitatea aceleș persoane dumnezești in calitatea lui ca Fiu al Mariei și Rescumpărătorul lumii. Născut inainte de toți vecii din Tată fără mamă ca Dumnezeu și născut din Mama fără tată ca om in timpul rânduit de Dumnezeu într'o singură persoană conține un complex de adevăruri, cari in conciliul din Niceea au fost definiate in modul următor: „Cred într'un Domn Isus Hristos, carele dela Tatăl sa născut inainte de toți veci. Lumină din lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat. Născut iară nu făcut. De o ființă cu Tatăl. Prin carele toate s'au făcut. Carele pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire s'a pogorit din ceriu și s'a intrupat din Maria fecioară și s'a făcut om...” Dacă la un alt loc am spus că Dumnezeu Tatăl este făcătorul ceriului și al pământului, iară acuma spunem despre Dumnezeu Fiul că El este acela prin carele toate sau făcut, aceasta este de a se înțelege, așa că Dumnezeu Tatăl este care a făcut toate prin Dumnezeu Fiul, cum spune sf. evang. Ioan (1. 3.) „Toate prin trinsul s'au făcut, și fără de dânsul nimic nu s'a făcut, ce s'a făcut.”

Noi atribuim fie carei persoane din Sta. Treime acțiuni distincte, inșă aceste atribuiri privesc numai economia vieței interioare

acestei Treimi, căci inafară acțiunile dumnezești toate sunt unitare.

Fiind-că tainele privitoare la Sfta. Treime acțiuni distincte, însă aceste atribuiri privesc numai economia vieții interioare acestei Treimi, căci inafară acțiunile dumnezești toate sunt unitare.

Fiind-că tainele privitoare la Sfta. Treime sunt incomprehensibile minții, ar putea să creadă cineva că este chiar primejdios să se ocupe de ele, însă Sffii părinți și între ei și Sftul Vasile cel mare, ne învață, că este bine a revărsa cât se poate de multă lumină asupra acestor misterii, că prin aceste încercări arătăm o iubire față de adevărurile descoperite de Dumnezeu și arătăm o dorință, de a înainta cât se poate de mult, în cunoașterea a acestori adevăruri. Aceasta încercare ne și duce într-o câtva înaintea în cunoașterea prestei Treimi, numai nu este iertat să credem că putem să ajungem prin mintea noastră la o cunoaștere deplină și suficientă a acestori adevăruri.

Cuv. Pelagia. — 8 Octomvrie — Dintre cele trei Pelagie cari le amintește S. Biserică, aceasta se numește și penitentă. Dânsa era din Antiohia în Siria; a fost foarte frumoasă și avută, avea însușiri bune, însă durere frumuseja ei și averea ei a răpit-o pre calea cea păcătoasă, și a dus o vieță desfrânată și scandaloasă.

S'a întâmplat că în anul 426 patriarhul Macsimian a convocat în Antiohia un sinod, la care a venit mulți și dintre episcopi, și între alții și episcopul S. Nonu din Seliopol. Acesta într-o zi a predicat poporului înaintea

bisericeii, când iată vine pre un cal înfrumusețat o muiere îmbrăcată foarte frumos, splendidă și superbă. Calea-i ducea înaintea bisericeii, însă de mulțimea poporului cu greu a potut străbate. Episcopul Nonu a văzut'o și în intervalul ce s'a făcut cu venirea ei, a zis: bunul Dumnezeu după nemărginita sa îndurare va aduce și pre muiere aceasta la penitență.

Pelagia a auzit cuvintele aceste o-au pătruns într'atăta, încât a doua zi a mers și dânsa la biserică și a ascultat predica episcopului. Din aceea a învățat foarte mult și s'a decis a se întoarce la calea ceea adevărată. A mers deci la episcopul Nonu rogându'l să-o primească ca pe o penitentă. Episcopul lui Dumnezeu, a dat'o pe Pelagia sub îngrijirile unei văduve cuvioase și după ce a primit dela aceea învățăturile de lipsă și-a vândut toata averea sa, împărțindu-o la Ierusalim, unde a cercetat sfintele locuri, apoi aflând o peștere pe muntele olivelor a petrecut acolo în posturi și în rugăciuni plângând pentru păcatele ei. Acolo a petrecut 31 ani în ceea mai aspră penitență, până ce în urmă în anul 457 a repausat în pace în Domnul. De ar învăța păcătoșii a ținea penitență adevărată ca Sf. Pelagia, căci fără penitență adevărată nici un păcătos nu se poate mântui.

A apărut cea mai ieftină carte de rugăciuni pentru pruncii școlari sub titlul: „*Inchinăciunile Creștinului*” Prețul 4 Lei. Se poate comanda la Librăria Asociațiunii Sighet Piața Unirii 25.

Calendar săptămânal.

6—12 Octombrie 1929.

6. Dumineca III. după In. Sf. Cruci (Ev. Luca 7, 11.) Ap. Toma.
7. Luni. M. Sergiu.
8. Marți. C. Pelagia.
9. Mercuri. Ap. Iacob.
10. Joi. M. Eulampie.
11. Vineri. Ap. Filip.
12. Sâmbătă. M. Prov. Tarach.

